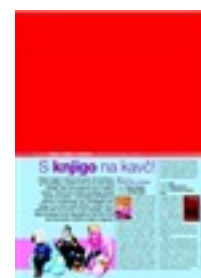

Zgodba z
naslovnice:
Vesna
Pernarčič,
igralka

Vsaka ženska rada sliši ljubim te

► **Z Županovo Micko je prišla v kranjsko Prešernovo gledališče pred desetletjem, odtlej so jih odigrali 200. Vmes je dvakrat rodila in odigrala še kup drugih predstav, postala dvakrat žlahtna komedijantka, Slovenci pa so jo zagotovo vzljubili kot živahno sosedo Silvijo Špeh v TV-nadaljevanki Lepo je biti sosed.**

Tekst: **URŠKA KRIŠELJ GRUBAR**
Foto: **MATEJA JORDOVIČ POTOČNIK**

Ustvarja v več svetovih. En svet je dokaj varno zavetišče v Prešernovem gledališču, kjer je zaposlena. Drug svet je prav tako gledališče, ki ga z avtorskimi deli ustvarja sama. Najbolj ponosna je na predstavi o Edith Piaf (za to vlogo je na Borštnikovem srečanju dobila nagrado za igro) in o Franu Milčinskemu Ježku. Obe sta nastali v produkciji družine Pernarčič; kot idejni avtor se je zelo izkazal tudi Vesnin oče Jože. Tretje prizorišče, na katerem se igralka preizkuša, je najbrž med naštetimi najbolj naporno. Vloga mame. Nas je predvsem zanimalo, kako ji uspe usklajevati vse troje.

● **Ste mama dveh fantov, Filipa in Lovra. Številne mlade mamice, igralka najbrž še posebej, se spopadate z iskanjem ravnotežja med delom v službi in doma. Ste iznašli kakšno**

posebno formulo?

Nisem našla nobene formule. Občutki krivde obstajajo zdaj in še bodo. Ne moreš mimo tega, da zaradi dela zamujaš otrokovo otroštvo. Ampak saj nisem edina.

● **In zato vam je malo lažje.**

Res imam drugačen urnik, kot ga ima večina, ampak jaz imam proste popoldneve, marsikdo jih pa nima. Problem so vsi konci tedna, ko imamo predstave. Brez moje dobre mamice ne bi šlo.

● **Nekje ste dejali, da je znala vaša mama dati otroke na prvo**

mesto, pred svoje obveznosti.

Tako je. To me še dodatno bremeni, ker imam zgled mame, ki je bila vedno prisotna. Jaz pa nisem.

● **Ste kdaj razmišljali, da bi za nekaj časa zamenjali poklic, ali ne morete brez igranja?**

Nisem razmišljala o alternativni, ker res rada igram in imam veliko srečo, da imam poklic rada. Pravičljiva sem se na to, kakšno bo moje življenje z otroki, in sem to sprejela vnaprej, ampak to še vedno ne zmanjša občutka slabe vesti. Ta poklic sem jaz, in če ga ne bi

opravljala, ne bi bila srečna. In če nisem srečna sama, ne morem osrečevati drugih.

● **Veliko delate. Veliko ste na odru, se pravi, da ste srečni.**

V različnih obdobjih življenja sem srečo različno definirala. Ko sem bila v bolnišnici, sem začela veliko razmišljati o zdravju. Zelo velika sreča je, da si zdrav ti in da so zdravi ljudje, ki jih imaš rad. Zdaj berem Milivojevičeve Formule ljubezni in ugotavljam, da je pri meni ljubezen visoko na vrednostni lestvici. Če imam ob-

čutek, da nisem ljubljena, da ne ljubim, mi nekaj manjka in brez tega ne morem biti popolnoma srečna. Zato sem trenutno le delno srečna, čeprav mi v bistvu nič ne manjka.

● **Pridete kdaj do točke, ko obtičite in ne znate naprej? Kaj vam pomaga čez oviro?**

Vsak mora najti vir, kako si pomagati, ker včasih bi človek res lahko padel v depresijo. Kadar se mi zdi, da ne morem več, da ne najdem poti, kako naprej, si rečem, taka sem, to sem jaz in brez svojega poklica to ne bi bila.

● **Že deset let igrate v Prešernovem gledališču. Začeli ste z vlogo Županove Mieke, ki je še vedno aktualna. Pred kratkim ste praznovali jubilejno 200. uprizoritev. Še vedno radi stopite na oder kot Micka ali ste je že siti?**

Nisem se naveličala. Predstava je vsakič drugačna. Vsakič jo lahko na novo drugače odigraš.

● **Vam v zasebnem življenju bolj ustrezajo moški, ki znajo obljubljeni, pa čeprav laži, kot to v Županovi Micki zmore brezsrčni baron Tulpenheim, ali vas bolj prevzamejo odkritosrčni, morda malce nerodni fantje (kot Anže v predstavi), ki vas ljubijo iskreno, a ne znajo tega pokazati?**

Noben moški doslej mi svoje ljubezni še ni izražal z besedami. Vedno sem jo morala sama izbrskati. Saj sem do-

» Teater je terapija. Oder je terapevt. Na odru se lahko izjočem, izsmejim, lahko sprostim negativna čustva. V vsaki vlogi daješ delček sebe. «

bivala neke potrditve, a bolj v dejanjih kot v besedah, ne morem pa reči, kaj mi je zdaj bolj všeč. Mislim, da vsaka ženska rada sliši od svojega moškega, ki ga ljubi, da ji tudi on zna to povedati. Kaj imam jaz raje v tem trenutku, ne vem. Saj ni problem, če je človek štorast, če se v nekoga zaljubiš, je lahko zelo štorast in ti ne zna nič povedati. Če bi bila Micka zaljubljena v Anžeta, je njegov način ne bi zmotil.

● **Ste Ljubljanka, za vami pa je poskus življenja na podeželju, a se je izjalovil. Zakaj?**

Rada imam naravo. Zdelo se mi je, da bom v hiški z vrtom uživala, ampak ko smo bili dejansko tam, sem ugotovila, da nimam kaj početi, da ne vem, kaj naj v gozdu pravzaprav delam. To nisem bila jaz. Jaz imam rada vse na doseg roke. Od tam smo pa povsod morali z avtom. Po družbo smo se vozili v Tivoli, z vozičkom nisem mogla nikamor, le na Šmarno goro, še v trgovino smo morali z avtom in utrujalo me je, da pol časa preživimo v avtu. Čutila sem se ujeta.

● **Menda se radi odklapljate v ženski družbi. Lani se vas je zanimiva družčina podala na Silbo.**

Ja, tam smo bile pravi spektakel. Pa še kje drugje tudi. Smo ženske z ženskimi problemi, z zavedanjem, da včasih ženske potrebujemo žensko družbo. V teh tradicionalnih zvezah med moškim in žensko po

nekem času postane to, zakaj bi šla pa ženska ven z ženskami, čudno, tipi gredo pa lahko na fuzbal, na pir, gledat tekme v gostilno ... Zakaj potem tudi ženske ne? Mi podiramo klišeje in se mi zdi to super.

Ob tem, da ste redno angažirani v gledališču, pripravljate odmevne in dobro obiskane predstave tudi sami. Piaf, Edith Piaf je imela že 100 ponovitev, Ježek več kot 50, pripravljate pa že tudi novo predstavo, ki menda diši po tangu.

Ja, nastaja romantična komedija, ki jo režira Primož Ekart, ob meni pa igra Andrej Murenc. Tekst sem pa napisala sama v bolnišnici, ko nisem imela kaj delati.

● **Zakaj ste bili v bolnišnici?**

Zato, ker sem nenadoma oglušela na eno uho. Vzroka ne vejo, je bil to stres, preutrujenost. To je bilo lani decembra. Oglušela sem v trenutku. Potem mi je tulilo, šumelo in na predstavah sem slišala tekst v tercah. Bilo je pa hudo ... Gluha ne bom mogla opravljati tega poklica, sem si govorila, a je po treh mesecih izzvenelo.

● **In nastal je dramatičen tekst. Premiera bo 3. marca v Unionu, gledališče variete.**

Nastala je ljubezenska zgodba. Zgodba, v kateri se lahko vsak prepozna. In moja glavna junaka plešeta tango. Ljudem bo gotovo toplo, ko bodo šli s predstave. ■